

ELLS

LA DONA VA AGAFAR-LI EL MUSELL amb les dues mans, suau, l'acariciava de manera automàtica, la mirada la tenia en una altra banda, lluny, molt més enllà del barranc. El llop li buscava els ulls, però no els va trobar.

Encara amb els dits sobre el morro humit, va alçar-se i caminar. Passes i pensaments lents. El camí supurava troncs morts a les vores. Entre els arbres vius creixien flors liles i grogues, no hi havia més colors al seu bosc.

Van passejar trencant el silenci, fent espetegar les branques sota les botes i les potes, fins a arribar a la cabana. La dona va obrir la porta de fusta, amb compte de no enganxar la serp i esgarrinxar-li les escates, ja li havia passat uns quants cops... però no, no hi era, a primera vista si més no. Va començar a obrir armaris i a agafar els estris, ho va treure tot defora, va seure davant de l'arbre que ja havia pintat tantes voltes i va començar a esbossar. Mirar, traçar, tornar-hi, dibuixar, grafit, ullada, dits, tronc, gest, fulla. La serp va atansar-se per la banda esquerra i va humitejar el genoll.

—Bon dia, K.

El llop que jeia a tocar dels fulls blancs va mig grunyar.

—C.! No comencis.

S'hi va estar fins al migdia. Va dibuixar-ne una desena, tots del mateix arbre i des del mateix angle. Va entrar a casa amb els papers guixats a la mà, els va rebregar un a un, tal

com els havia pintat i els va llençar a la llar, va encendre un misto i va calar-hi foc, endreçà unes branques fines a sobre de les flames i mitja escorça, va quedar-s'ho mirant fins que la llum va minvar i va col·locar sobre de tot un tros de tronc gruixut per anar escalfant l'estança. L'hora de dinar era agradable, el sol es passejava per les finestres, il·luminava el menjar, jugava amb l'aigua i el vidre del got, però al vespre marxava i tot es tornava grisós, fred.

Va treure un parell de trossos de carn de la nevera i els va passar per la paella, prou crus per tots dos. Va donar-ne un al C. i l'altre se'l va menjar ella, polidament, amb forquilla i ganivet, talls precisos i petits, a mossegades tancades, silencioses, gaudia de la sang i el greix calent quan lliscava per la llengua, en això sempre s'havien assemblet ella i el llop.

LA BALLARINA

EL REPARTIDOR DE CORREUS li va deixar el paquet a la porta de casa, després de pujar els pocs esglaons i mirar a les bandes. Des de l'agència se sabien les regles, no picar, no contactar, desar el que havia demanat la dona i marxar. No tafanejar. La darrera vegada que algú havia furgat en el forat del pany havia passat allò de la K. No ho volien repetir.

Un cop va marxar, el C. va apropar-se a la capsa i va ensumar-la. La dona anava darrere seu, va agafar l'objecte amb compte, estava folrat de cinta adhesiva beix i cartells de "Fràgil". Quin vestit seria aquell per a ella o qualsevol que se sentís cristall. "Fràgils" tatuats a la pell dels adolescents rebels, cosits a les cintes sota les caputxes dels nanos, enganxats a les fundes dels mòbils, teclajats rere els noms propis als contractes amb els bancs, als papers dels advocats, a les receptes del metge. Va entrar a casa i mirant-se el C. amb un somriure de nena amb regal nou va començar a tallar la cinta. Dins hi havia tres ovals embolicats amb plàstic de bombolletes d'aquells que protegeixen i distreuen. Va desfer-ho tot i deixà sobre la taula les tres lupes que jugaven amb les imatges deformades i amb la llum reflectida.

Va agafar una bossa gran de plàstic, de tan antiga començava a despintar-se i mostrar capes de fils entrelligats. Va omplir-la amb un rotlle de paper nuat amb un tros de llana groga, un porta pinzells de bambú, un bol de vidre,

una capsa d'aquarel·les i, a l'últim, amb molta delicadesa, emplaçà les tres lupes.

Va acariciar el pèl suau entre les celles del C. i li va dir que era una feina massa fina perquè rondessin bèsties al seu voltant. Va mig fugir, no volia veure'l trist. C. era un sentimental, fidel i tocat de mort per l'amor romàntic.

Va agafar el senderó de baixada, era ple de flors i abelles i fulles tan altes que li acariciaven els turmells, les cames, fins als genolls. Quan va arribar a la petita cascada va pujar contra corrent, caminant per sobre les pedres, ràpida però segura de cada passa, no fos cas que es trenqués res. Va endinsar-se riu amunt, salvant-se de les branques i punxes amenaçadores que recollien el rierol. L'ambient era reclòs i humit, un caos absolut d'arbres trencats a la vora de l'aigua. Es va aturar en una petita clariana amb un metre de sorra, s'hi va asseure. Darrere seu unes poques fileres de pins i darrere d'ells la muntanya esquerra de roques que pujava sense miraments, recte fins a tocar el cel. Entre la paret de pedra i els arbres, unes quantes roques mal amuntegades i movibles confirmaven la inestabilitat del lloc i el perill que sempre crida el bosc malgrat que alguns no el vulguin escoltar. Va donar una petita volta sense objectiu, com qui pesa figues, passejant els ulls pels matolls, les agulles dels pins, alguna flor silvestre, en va collir una, era una floreta blanca amb punts rosats, quan la va apropar més a la vora va descobrir que el que creia el pol·len era un pomell encara més menut de les mateixes flors i així diverses vegades fins a esdevenir tot minúscul. Va sostenir-la entre els dos dits i la va fer girar maquinalment, imitant una capsa de música amb la seva ballarina particular. La va col·locar vertical entre dos branquillons i va instal·lar la lupa més potent. La imatge que mostrava era tan augmentada que tota figuració es perdia, els pètals eren ara taques amb solcs, camins amb drecceres a vista d'ocell, línies tremoloses sobre una tela verge. Va preparar tot el material i escollí el pinzell més fi que tenia. Va respirar profundament i començà a pintar.

ELL

EL PARE, L'ÚNIC VINCLE DE SANG que li quedava, havia mort feia un parell d'anys i ell, encara jove, no va saber ben bé què fer amb aquella casa vella plena de mobles i vida recent. Ja feia una dècada que havia marxat a la Ciutat Comtal, allunyant-se dels paisatges massa intensos pel seu cor fràgil, i es va ficar en un pis amb un munt de gent que, com ell, també fugien de l'excés de bellesa i eren feliçment infeliços envoltats de brutícia, desordre i sexe esporàdic.

Al mes d'abril li havia trucat la veïna dels pares. La veïna, que devia rondar els setanta llargs, li havia fet de tieta, mitja mare, mitja amiga i confessora oficial de pecats d'infància (he trencat el gerro, he desitjat que es mori, l'odio, he pispat una cervesa al pare, i diners, m'agrada la Sara, li he tirat la taronjada a la falda a propòsit, quan el veig feliç em sento trist, he vomitat al jardí i no sé com netejar-ho), no el va trobar i li va deixar un missatge de veu. Li deia que buscaven un socorrista per a la piscina del poble durant els mesos de vacances i que ell bé podria fer-ho, com havia fet tants estius abans de marxar, i així guanyar-se uns calerons i així airejava la casa i també li faria una mica de companyia a ella, als vespres potser... L'àudio el va enganxar en plena crisi personal, la xicoteta l'havia deixat feia un parell de mesos, inesperadament, i la nova situació l'havia descol·locat més i durant més temps

del que ell havia calculat. Pensava que aquesta noia potser seria la mare dels seus fills, era dolça, llesta i bonica, tots dos estrenaven la trentena, bona dècada per posar-s'hi, no massa vells ni massa joves, inestables, sí, però tota la seva generació ho era, ni feina, ni amor, ni lloc, ni cap, ni cos. Així i tot, no va veure-ho venir. Des de l'abril que donava cops als mobles i plorava a les nits. La veu de la tieta i l'expectativa de canviar d'aires va aturar la rebequeria. Ho va organitzar tot per plantar-se a la gespa de la piscina el dia que inauguraven la temporada d'estiu.

En aquell deixar passar els dies, feia prou i poc, no comptava amb res més, no buscava ni volia trobar, surava, es deixava anar. Al final del dia ho feia literalment, quan tancaven les portes del recinte, es llançava dins l'aigua, el clor se li enganxava als porus de la pell, feia uns quants llargs seguits i llavors regalava el cos a l'aigua, el deixava mort cara amunt, veia passar els núvols tenyits de rosa i foc, tancava els ulls, sentia la respiració, a vegades s'entristia, a vegades pensava en quina amiga estaria disposada a jugar amb ell de matinada, quines fotos s'enviarien.

Res més.

Fins aquell vespre fredot, quan va decidir que l'endemà a primera hora aniria a buscar llenya al bosc per si la temperatura persistia i així tornar a encendre la llar.

ON SÓN ELS SOMNIS? ON SOM ALS SOMNIS?

LA DONA DORMIA, VA OBRIR ELS ULLS, davant es va trobar dues mans, les seves, els dits amuntegats, l'índex i el cor de la mà esquerra a mig camí d'encreuar, demanant sort però no del tot.

Es va llevar la vànova de sobre, estava tota nua. Es va posar les botes de muntanya que tenia al peu del llit, se les va lligar a consciència, doble volta de cordons, doble llaçada. S'aixecà del llit, va obrir la finestra que li quedava més a la vora, la que queia sobre el camí. Va sortir per la finestra.

El sol es despertava, el dia convivia amb una mica de nit, hi havia oratge i feia tremolar les fulles dels arbres però no a ella. Caminava tranquil·la, es movia amb un objectiu, es notava en les petjades. Travessà bosc una bona estona, un tros de camí i tornà a entrar en una esplanada amb matolls i troncs vells, fins a tocar del barranc, allí, a poc menys d'un metre, es va aturar. A la voreta de l'abisme. De cara al vent, dessota un barranc profund i davant tota la vall, els camps, les carreteres i ben lluny petits nuclis de perfils de cases.

Era el primer cop que ell veia la dona, i la veia en tota la seva nuesa. La tenia a unes quantes passes, li havia passat pel davant però ella no l'havia vist. El cos lluïa blanc entremig de les fulles i les branques, en veure-la s'havia espantat i es quedà immòbil, plantat entre troncs tallats, amb la serra a la mà, el cos humit cobert de pols

de fusta. Quan ella va apropar-se al precipici ell va fer un lleuger moviment per parar la caiguda però llavors un llop va aparèixer de cop i li va reganyar les dents. Va veure que la dona es quedava allí i ell també i la bèstia també, tots tres, com en un joc de tocar i parar etern. Al cap d'una estona ella va fer mitja volta i va tornar pel mateix camí, ah! Com li haguera agradat seguir-la, posar-s'hi ben a prop, prou per sentir-li els cabells... però el llop acompanyava les seves passes somnàmbules i s'acaronava en les dolces cames fent enveja al llenyataire.

© Marta Rovira Gustems, 2022
© de la il·lustració de la coberta: Marta Rovira Gustems, 2022
© de la fotografia: Xavier Serrano Sanjosé, 2022
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2022
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: octubre de 2022
ISBN: 978-84-1303-405-8
DL: L 660-2022
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L
www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.